

prima instanță: A. Cazacliu
(Judecătoria Criuleni)
instanța de apel: N. Vascan, E. Fistican, D. Manole
(Curtea de Apel Chișinău)

dosarul nr. 2ra-1394/17

ÎNCHEIERE

26 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Svetlana Filincova

Judecătorii: Tamara Chișca-Doneva, Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de Buhneac Veaceslav,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Compania de Asigurări „Auto-Siguranța” Societate pe Acțiuni împotriva lui Buhneac Veaceslav cu privire la repararea prejudiciului material,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Buhneac Veaceslav și menținută hotărîrea Judecătoriei Criuleni din 19 aprilie 2016,

c o n s t a ț ă:

La 08 decembrie 2015 Compania de Asigurări „Auto-Siguranța” SAa depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Buhneac Veaceslav cu privire la repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la data de 30.09.2012, la intersecția str. V. Alecsandri-Goga, mun. Chișinău a avut loc accidentul rutier cu participarea autovehiculului de marcă „VW Transporter”, cu nr/î CR AS 945, condus de către pârâtul Buhneac Veaceslav și automobilul de marca Opel Astra cu nr. /î C PQ 031, condus de către Dobreanscaia Emilia.

În rezultatul accidentului rutier, automobilul de model „Opel Astra”, a fost avariat, pricinuind proprietarului prejudiciul material în mărime de 11431,93 lei. Vinovat de acest accident rutier, conform procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAIO1918168 din 30.09.2012, a fost recunoscut Buhneac Veaceslav. Contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule nr. AS 0076669, încheiat între CA „Auto-Siguranța” SA și Gherciu Petru la data de 11 iulie 2012 cu un număr limitat de persoane, avea indicate ca persoane care se bucurau de acoperire de asigurare doar Gherciu Petru și Gherciu Vasile, pârâtul Buhneac Vasile nefiind indicat în contract, ca persoană cu drept de a conduce acest automobil și, respectiv nu se bucura de acoperire de asigurare.

Sușține că în temeiul contractului de asigurare obligatorie, a fost achitată despăgubirea de asigurare în mărime de 1143,93 lei către SRL „Moldasig”.

Reclamantul, în baza art. 1415 Cod Civil, solicită încasarea în ordine de regres de la pârâțul Buhneac Veaceslav în beneficiul Companiei de Asigurări „Auto-Siguranța” SA a prejudiciului material cauzat în sumă de 11431,93 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Criuleni din 19 aprilie 2016 a fost admisă ca întemeiată acțiunea în regres a Companiei de Asigurări „Auto-Siguranța” SA împotriva lui Buhneac Veaceslav cu privire la recuperarea despăgubirii de asigurare, a fost încasată de la Buhneac Veaceslav în beneficiul Companiei de Asigurări „Auto-Siguranța” SA suma de 11853, 13 lei, dintre care 11431,93 lei valoarea despăgubirii de asigurare și 421,20 lei cheltuielile de judecată.

Buhneac Veaceslav a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2017 a fost respins apelul declarat de Buhneac Veaceslav și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 20 mai 2017 Buhneac Veaceslav a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea lui, casare hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri privind respingerea acțiunii ca tardivă.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Conform materialelor dosarului se atestă că recurentul a făcut cunoștință cu decizia instanței de apel la data de 21 martie 2017. Prin urmare, recursul declarat la data de 20 mai 2017 este depus în termen.

În motivarea recursului recurentul a invocat interpretarea eronată a legii.

Recurentul nu este de acord cu mențiunile instanței de apel, precum că termenul de prescripție pentru reclamant a început să curgă din momentul când acesta a executat obligația de achitare despăgubirii de asigurare.

Astfel, în opinia recurentului, instanța de apel nu a determinat și nu a stabilit concret data la care reclamantul trebuia să execute obligația principală.

Examinând temeiurile recursului declarat de Buhneac Veaceslav, în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Buhneac Veaceslav nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Buhneac Veaceslav.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Buhneac Veaceslav se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Iurie Bejenaru